

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ ΣΤΗΝ ΑΚΑΝΘΟΒΑΣΙΑ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

- Στη διακονία του μαρτυρικού Πατριαρχικού Θρόνου οι ιεροφάντες Οικουμενικοί Πατριάρχες δεν υπηρετούν το «*ίδιον φρόνημα*» αλλά το «*Πατριαρχικόν Ιδεώδες*», όπως από γενεά σε γενεά είναι βιωματικώς και ιδιούτως αποθησαυρισμένο και φυλασσόμενο ιεροπρεπώς στην «*αχειροποίητη κιβωτό*» του μαρτυρικού Φαναρίου.
- Το Πατριαρχικόν Ιδεώδες δεν αποτελεί μία εφήμερη και αφηρημένη κοσμική και διπλωματική ιδεολογία αλλά το αληθές, ανόθευτο και απαραχάρακτο πνεύμα της των «*πενήτων Μητρός Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας*», η οποία είναι η φωνή και το αγιοπνευματικό βίωμα της εν Χριστώ αληθείας και ζωής.

Ασάλευτος και αμεταθέτως αστασίαστος ίσταται «*ο Θρόνος των Θρόνων*» της Ορθοδοξίας «*κρατών ιεροπρεπώς το μυστήριον αυτού αποθησαυρισμένον*» και οι εισερχόμενοι στον «*Οίκο Κυρίου*», στον Πάνσεπτο Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου προσηλώνουν το βλέμμα ζηλοτύπως και τείνουν απεγνωσμένα «*ευήκοον ους*» στον παλαίφατο Πατριαρχικό Θρόνο με την έμφλογη ελπίδα να ακουσθεί «*τί το πνεύμα του Θρόνου λέγει*» για τους Ιεροπρεπεστάτους Ιεροφάντες Οικήτορές του, οι οποίοι από αιώνων ανέρχονται την ακανθοβάδιστη κλίμακά του και μελανοφερεμένοι βιώνουν το «*απερινόητον μυστήριον*» του εν Χριστώ Σταυρού και της Αναστάσεως.

Το «*απερινόητον μυστήριον*» του πρώτου Θρόνου της Ορθοδοξίας είναι υπαρξιακά συζευγμένο με το «*Πατριαρχικόν Ιδεώδες*», όπως βιούται από αιώνων μέσα από πρόσωπα και γεγονότα, παράδοση και ήθος, ήχους και λέξεις, θυσίες και μαρτύρια, τεκμήρια και μαρτυρίες της Σταυραναστασίμου πορείας και αρχidiaκονίας της Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρός Αγίας και Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας.

Το Φανάριον ως «*Παράδοξον Μυστήριον*», «*Παρεμβολή Θεού*» επί της γης και Ιερώτατον «*Σινά της Ορθοδοξίας*» είναι η «*Αχειροποίητη Κιβωτός και Σκηνή*» της εν Χριστώ Αληθείας. Οι δε έμφλογι μύστες του Θρόνου του δεν διακονούν μία κοσμική ιδεολογία, πολιτική κοσμοθεωρία ή διπλωματία, αλλά το «*αιεί ζωογόνο*» και «*αιειθαλές βίωμα*» του Πατριαρχικού Ιδεώδους, το οποίο δεν σχετίζεται με τα ποικιλόμορφα και παντοειδή προσωπεία και τις απατηλές φενάκες των τακτικισμών και μεθοδεύσεων που διαχρονικά απαξιώνονται από τον λαό και την αδέκαστη ιστορία.

Εμφατικά και αδιαλείπτως ο εμφιλόσοφος και φιλόμουσος του Φαναρίου Ιεράρχης Πέργης Ευάγγελος καταθέτει με την ενήδονη γραφή του την βιωματική εμπειρία του «*Πατριαρχικού Ιδεώδους*» ως αδιαίρετο μυστήριο διακονίας των Πατριαρχών υπέρ του Πρώτου Θρόνου της Ανατολής. Είναι δε θαυμαστό το γεγονός ότι πολλοί εξ αυτών των Οικητόρων του Θρόνου μετέβησαν από τον ένθρονο θώκο στα τέμπλα των Εκκλησιών ως Άγιοι Θεού και υπερουράνιοι μύστες στη Βασιλεία του Θεού, αλλά πάντοτε και εσαεί καταγεγραμμένοι στις αψευδείς δέλτους της του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας και εν γένει Ορθοδοξίας ως «*Πατριάρχες Άγιοι ή Άγιοι Πατριάρχες*».

Τούτο είναι το «*ιερόν σύζευγμα*» Πατριαρχών και Θρόνου ως έκφανση του «*απερινόητου μυστηρίου*» του εν Φαναρίω Πρώτου Θρόνου και της αμεταθέτου και αστασιάστου διακονίας του «*Πατριαρχικού Ιδεώδους*» υπό των Πατριαρχών του Γένους ως «*Πατρίων Αρχόντων*». Έτσι χαρακτηρίζει και θέλει τους Πατριάρχες του Γένους ο Πέργης Ευάγγελος, ως «*Πατρίων Άρχοντες*» που ενσαρκώνουν και υποστασιοποιούν το «*Πατριαρχικόν Ιδεώδες*» για το οποίο γράφει με τη θεόπνευστη και θεοκίνητη φαναριώτικη γραφίδα του: «*Έγκυψη στο φαναριώτικο Πατριαρχικό ιδεώδες, «εις αναψυχήν καρδιών». Οικείοι της παρουσίας του στο βίο μας, το ζούμε έμμεσα, αλλά και έντονα. Και ωριμάζουμε μαζί του, με συσχετισμούς και ψυχικές περιπλανήσεις γύρω και εντός του. Στον περίγυρο και στο κέντρο του. Γύρω από ιερά ονόματα και περιόδους του Θρόνου που μας ψαύουν. Και σμίγουν τόσο με την προσωπική, όσο και με την ευρύτερη ιστορία του γενεθλίου τόπου μας. Της Πόλης... οι Πατριάρχες μας, μία υπόσχεση σεπτής αναστροφής με τους αγίους μας, και με τον παντοδύναμο. Έκφραση προγονικού γοήτρου και κατεστημένου. Θεσμική παραμυθία. Και εκπλήρωση διακονίας πνεύματος...».*

Οι Πατριάρχες εξαγιάζονται στην διακονία του Πατριαρχικού Ιδεώδους ωσάν να εκτελούν μία «*ιδιόσκοπη ιεραποστολή*» με την οποία είναι επιφορτισμένοι ως «*ιδιόθρονοι συγκληρονόμοι*» του «*θεικώς πυρακτωμένου*» Πρώτου Θρόνου της Μεγάλης Εκκλησίας. Για τον Πέργης Ευάγγελο το Πατριαρχικόν Ιδεώδες είναι μυστηριακώς συζευγμένο και με το μυστήριο της αγιοσύνης. Μας αποκαλύπτει δε γράφοντας: «*... η σμίξη μας με το άφθαρτο της ιδεολογίας και του ιδεώδους των Πατριαρχών μας, που τους αγιοποίησε... σύμβολα του πάθους και της πιστότητας ένας ένας στον καιρό τους, μάς έρχονται τώρα σε εικόνα για προσκύνηση. Σαν έμβλημα ιδεολογίας. Και μνήμη της πατριαρχικής κορύφωσης, που δικαιώνεται στα πλαίσια της αγιοσύνης... η ευωδία στο χώρο της μνήμης των αγίων Πατριαρχών μας, αγγελική. Και η εικόνα τους έμφλογος. Μετέκδημη προς τον κόσμο μας δωροφορία «η εν ουρανοίς εμφιλοχωρία» τους. Και ζωή ατελεύτητη, το πέρασμά τους. Όπως και το ιδεώδες τους...»*

Οι Πατριάρχες ως «*μιτροχίτωνες*» μύστες του Πατριαρχικού Ιδεώδους συγκροτούν την «*Πρωτόθρονη Δεσποτική Εκλογάδα*» της Ορθοδοξίας. Εξάλλου, δεν νοείται το Πατριαρχικό Ιδεώδες άνευ του ιερωτάτου δίπολου της Ορθοδοξίας και της Ορθοπραξίας. Η εν Χριστώ Ορθοδοξία ζωογονεί το Πατριαρχικό Ιδεώδες και εκείνο ως βιωματική πατριαρχική κένωση και θυσία, μαρτυρία αληθείας και μαρτύριο

συνειδήσεως ή και ενίοτε αίματος, την διακονεί γνησίως, ανοθεύτως και απαραχαράκτως. Και η έμπειρος καθώς και «έμπυρος» «εν πυρί Φαναρίου Πνεύματος» γραφίδα του της Πέργης Επισκόπου Ευαγγέλου σφραγίζει την «Ισόβια Διαθήκη του Πατριαρχικού Ιδεώδους» στην «ακανθοβασία του Θρόνου» ως «φωνή εκ του υπερώου της Μεγάλης Εκκλησίας» προς τους ενθρόνους μαυροφορεμένους Πατριάρχες του Γένους και της Ορθοδοξίας, τους «Πρωτοθρόνους» και «Πρωτομάρτυρας» του «μυστηρίου του Θρόνου των θρόνων», αποκαλύπτει λέγουσα εκάστω: «και εις ώρας εμφανούς ή και σιωπηράς μαρτυρίας της μαρτυρικότητός του, και οσάκις εν υπερηφάνω καρτερία και ψυχικώ διαλόγω μετά της θείας δυνάμεως, ενεργείς ως φύλαξ της ιδιότητός Σου. Πάντοτε με την βεβαιότητα της κραταιώσεώς Σου, παρά του «νεύσει θεία ζωογονούντος και συνέχοντος την υπό τον ουρανόν Ορθοδοξίαν». Ακόμη και αν η ιδιαιτερότης του κλίματος του Θρόνου Σου, απαιτεί δεινότεραν λεπτολεσχίαν εις τους «πετασμούς βουλήσεώς» Του. Είναι της μοίρας και της προνομίας των πενήτων του Χριστού η ζωή Σου να θυμίζη και βίον έγκλειστον, αλλά και άθλησιν ευώδη. Και φυλακήν χρέους, αλλά και κάμινον δροσοβόλον. Και μη λησμονώμεν, ότι και πάντοτε «υπέρ μοίραν Θεός κινείται».

Ο Σταυρός και η Ανάσταση είναι τα οντολογικά (υπαρξιακά) «ιδιώματα» της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας όπως του Πατριαρχικού Ιδεώδους, το οποίο προσδέχεται και αποδέχεται και βιώνει αντί της μίτρας τον ακάνθινο στέφανο του μαρτυρίου, αντί της πατριαρχικής ράβδου τον ευτελή κάλαμο, αντί των χρυσοκεντημένων και πολυτίμων βυζαντινών αμφίων την χλαμύδα της άκρας ταπεινώσεως. Ταύτα δε πάντα είναι διαχρονικό υπαρξιακό βίωμα, το βίωμα του Σταυρού και της Αναστάσεως, όπως ο του εμφιλοσόφου αιιδίμου Χαλκηδόνης Μελίτωνος κάλαμος ως από καρδίας κατάθεση σκιαγραφεί: «Γνώριμοι είναι εις αυτήν την Εσταυρωμένην Εκκλησίαν οι εμπτυσμοί, οι κολαφισμοί, αι μάστιγες, τα ραπίσματα και ο ακάνθινος στέφανος και η χολή μετά όξους και η λόγχη, τα οποθενδήποτε. Γνώριμός της και η πολυτέλεια του οίκτου. Είναι οικείαι της αι φωναί «σταύρωσον», «ουκ έχομεν Βασιλέα ει μη Καίσαρα», «κατάβηθι». Και εις ωρισμένας στιγμάς η φωνή της συνοδεύει την φωνήν του Κυρίου της, «ίνα τί με εγκατέλιπες».

Μη σάς εξαπατά η λάμπουσα δεσποτική μίτρα, η εντεύθεν προελθούσα και πολλαπλασιασθείσα. Είναι περικάλυμμα διά να αποκρύψη από την κοινήν θέαν με την λαμπρότητα των ψευδοπολυτίμων λίθων την αλήθειαν των ακανθών, τον όντως θησαυρόν της. Και είναι ακόμη αυτή ένας κλήρος. Κλήρος δυσβάστακτος και πολυδάπανος μιάς παρακαταθήκης αδαπανήτου.

Και ο Σταυρός; Ο Σταυρός είναι δικός της. Της Μεγάλης Εκκλησίας. Το πρώτον και το ύστατον, το μέγιστον προνόμιόν της. Θεού δύναμις και Θεού σοφία. Εις την όλην αυτήν συμφωνίαν της Σταυρώσεως και συσταυρώσεως μία μόνον παραφωνία υψούται από της Εσταυρωμένης Εκκλησίας: «ου τετέλεσται».

Το Πατριαρχικό Ιδεώδες δεν είναι μόνον σταυρικό ούτε μόνον Αναστάσιμο, αλλά πλήρως, απολύτως και θαυμαστώσ Σταυραναστάσιμο για να γεύεται το ποτήριον

του Σταυρού και του Θανάτου χωρίς ποτέ ν' αποθνήσκει ως όντως «αεί ζωογονούμενον» εν τη Αναστάσει Χριστού του Θεού. Στο Φανάρι αδιαλείπτως λειτουργείται και λιτανεύεται το μυστήριο του Σταυρού και της Αναστάσεως από τους ιεροπρεπείς φύλακες του Μεγάλου Μοναστηριού, οι οποίοι διά της γραφίδος του Χαλκηδόνος Μελίτωνος βεβαιώνουν και πιστοποιούν ότι: «*εδώ ουδέποτε επιστεύσαμεν εις την ισχύν του Θανάτου, αλλά πάντοτε εις την αλήθειαν της Αναστάσεως... και όχι μόνον ως στρατευομένη Εκκλησία, αλλ' ηνωμένοι μετά της θριαμβευούσης Εκκλησίας λειτουργούμεν... τον θρίαμβον του εκ του Άδου επιστρέφοντος Νικητού... εις τον αρχαίον τούτον Ναόν επιφοιτούν και συνωθούνται τα πνεύματα αιώνων. Τα πνεύματα Πατριαρχών και Ηγεμόνων, Ιεραρχών και Μαρτύρων και Λογάδων και γενεών γενεών άνευ διακοπής, εν τη πίστει και τη προσδοκία της Αναστάσεως...*».

Οι Πατριάρχες του Γένους στην «*παράδοξη ακανθοβασία του Θρόνου*» βιώνουν έως μυελού οστέων και μυχίων καρδιάς το «*παραδόξως συναμφοτερον*», ήτοι το Σταυραναστάσιμον του Πατριαρχικού Ιδεώδους διότι ως Ηγούμενοι της Μεγάλης Εκκλησίας και Οικήτορες της Πρωτοθρόνου Ιεράς Καθέδρας της όλης Ορθοδοξίας έχουν ιδίαν πείραν και βιωματική εμπειρία της οντολογίας του Σταυρού και της Αναστάσεως. Οι ίδιοι ως άλλοι κυρηναίοι αίρουν τον του Κυρίου Σταυρό και φέρουν αγογγύστως τα «*στίγματα Ιησού Χριστού*» με την βεβαία ελπίδα της Αναστάσεως.

Ουδεμία άλλη Εκκλησία από της ιδρύσεώς της μετά των Πατριαρχών της εβίωσε το μυστήριο του Σταυρού και της Αναστάσεως, όσο η Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως με τους Ηγουμένους του μαρτυρικός καθαγιασμένου Θρόνου της, όπως ανεπανάληπτα θεολογεί και διδάσκει ο αοίδιμος Γέρων Χαλκηδόνος Μελίτων: «*Και όντως. Εσταυρωμένος ο Αρχηγός της πίστεως και κεφαλή της Εκκλησίας, εσταυρωμένος Ανδρέας ο Πρωτόκλητος, ο Ευαγγελιστής και Ιδρυτής της Μεγάλης Εκκλησίας, τω Χριστώ συσταυρωθείς. Εσταυρωμένη η Μεγάλη Εκκλησία, συσταυρωθείσα τω Κυρίω της και τω Αποστόλω της. Και τούτο, ουχί απλώς και μόνον από γενέσεως και καταγωγής, αλλ' υπαρξιακώς και βιωματικώς συνεσταυρωμένη τω Χριστώ και τω Αποστόλω, μάλιστα δε ουχί εν μια και μόνη περιστάσει και καταστάσει, αλλ' εν ποικίλαις, και δη εν αυτώ τω αντιθετικώ χριστιανικώ παραδόξω, «*διά δυσφημίας και ευφημίας*», «*διά δόξης και ατιμίας*», εις ένδειξιν του εαυτής Χριστογεννήτου, της εαυτής γνησίας Αποστολικότητας...*

Εντεύθεν η Μεγάλη αυτή Εκκλησία... επί μάλλον και μάλλον αναγνωρίζει και συνειδητοποιεί ότι υπέρ παν άλλο, υπέρ πάσαν αξίαν, είναι, ως Εκκλησία, μυστήριον Θεού, ότι ο οικουμενικός ούτος θρόνος, εν τη εσχάτη αναλύσει αυτού, είναι Σταυρός, είναι ευθύνη και χρέος, είναι συγκατάβασις και ενανθρώπησις, είναι καταλλαγή και αγάπη και ειρήνη – είναι τόπος θεώσεως. Είναι Σταυρός, ουχί όμως αυτοσκοπός, αλλ' έξοδος εις Ανάστασιν. Ο Σταυρός εφ' ου ο εσταυρωμένος Θρόνος, είναι Σταυρός Αναστάσεως. Και πλέον τούτου. Είναι Σταυρός προσδοκών την τελείαν δικαίωσιν εν τοις εσχάτοις, εν τη όλη αποκαλύψει της Αποκαλύψεως του Θεού».

Τα πρόσωπα έρχονται και παρέρχονται, αλλά στην αδιάλειπτη αλληλοδιαδοχή επιζει το Πατριαρχικό Ιδεώδες, το οποίο είναι από Θεού και Πνεύματος Αγίου

μυσταγωγία και αυθεντική εν Χριστώ ζωή και αλήθεια. Δεν αποτελεί υπόθεση ανθρώπινη και κοσμική αλλά αγιοπνευματική και υπερκοσμία. Τούτο συντελείται διότι το Οικουμενικό Πατριαρχείο, ως αποφθέγγεται ο μύστης του Φαναριώτικου Ιδεώδους Πέργης Ευάγγελος: *«με τα ιδιοπαθή βιώματα και τις άφθιτες ανησυχίες του, διαιωνίζει ζωή αποστολικών ενιαυτών. Έχει ενδοστρέφειες πατερικού πνεύματος και εξωστρέφεια μυστικοπαθούς καθαρότητας. Το ίδιο και οι Πατριάρχες του, που έχουν έκφανση αυθεντικής Ορθοδοξίας με φωτισμό νου. Οι δε άγιοί τους, με απόσταγμα ουράνιας σκέψης. Τους ακροώμαστε σαν αλάνθαστους οδοδείκτες της χθόνιας πορείας τους... και σαν αδαπάνητους τροφοδότες της πνευματικής μας πτωχείας. Στην αγήρω μνήμη τους, αναγράφουμε τα ονόματά τους στο υπέρθυρο του ναού μας...».*

Ο ίδιος πολίος και κεχαριτωμένος ένσοφος Ιεράρχης και Ιερομνήμων του αμέτρου και δυσθεώρητου μεγαλείου του Πατριαρχικού Ιδεώδους υπομνηματίζει στις *«Εκ Φαναρίου»* παρακαταθήκες του, το παράδοξο τούτο της ιστορίας μυστήριο: *«Η πατριαρχική ιδεολογία καθιερώθηκε μέσα από την κράση της αυστηρής τήρησης του λόγου της αληθείας και της προσωπικής των Πατριαρχών ενόρκου μαρτυρίας. Αυτά της αναγνώρισαν η ιστορία και ο κόσμος και έζησαν την αναφή κορύφωσή της επί «Θρόνου» υψηλού. Αυτά διασφάλισαν τη λαμπρότητα και ακτινοβολία αυτής της καθέδρας. Αυτά κατένυξαν ξεχωριστό ωμόφορο για τον Πρωθιεράρχη αυτής της μυριάνδρης πόλης...».*

Ενός τέτοιου θεσμού οι φωτοφόροι ηγήτορες, παρέμειναν πάντοτε οι αριστοκράτες του πνεύματος της Ορθοδοξίας. Και ποτέ έξω από το φάος του φόβου του Θεού. Πάντοτε στη ευθεία της φοβεράς παρακαταθήκης, όπου και ο Χρυσόγραμμα όρκος για την αλώβητη διατήρηση του πατριαρχικού ιδεώδους...».

Οι Πατριάρχες του Γένους έχουν απόλυτη συναίσθηση της ευθυνοφόρου πρωθιεραρχικής οικουμενικής διακονίας τους και καθίστανται ολοκαύτωμα θυσίας πνευματικής εν υπακοή, άκρα αφοσιώσει και αυτοταπεινώσει στη φωνή και στα κελεύσματα της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας. Νεκρώνουν και θάπτουν το *«ίδιον θέλημα»* και απεκδύονται τον χιτώνα της προσωπικής ματαιοδοξίας προς χάριν της δόξης του μαρτυρικός καθαγιασμένου Θρόνου τους ως Ηγούμενοι της Ορθοδοξίας που αντιλαμβάνονται την *«ιερογένεια και ιεροτυπία του θεσμού τους»*. Γενάρχες και Εθνάρχες σε κάθε εποχή και θέσμιοι εκπρόσωποι και καταθέτες του θελήματος του Θεού, πάνω στη μοίρα αυτού του *«ιερωτάτου σκηνώματος»* της Μεγάλης Εκκλησίας.

Ο πολίος μύστης του Φαναριώτικου Ιδεώδους και συγκυρηναίος του μέλανος χιτώνας, του μαυρόρασου της Μεγάλης Εκκλησίας, Πέργης Ευάγγελος, όταν απευθύνεται κατά πρόσωπον προς τον *«Πρώτον της Ορθοδοξίας»*, τον Οικουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαίο, κατά την ανάβασή του στην *«μαρτυρική κλίμακα»* του *«Πρώτου της Ορθοδοξίας Θρόνου»*, εν ημέραις ενθρονίσεως, 2 Νοεμβρίου 1991, προσλαλεί και καταθέτει ως *«γλώσσα αληθείας»* προς τον *«ενεστώτα»* Πρωθιγούμενο της Ορθοδοξίας και τους μέλλοντες διαδόχους και οικιστές του *«έμφλογου Φαναριώτικου Θρόνου»*, όσα το πνεύμα λαλεί και θεσμοθετεί και

οριοθετεί για το «είναι» του Πατριαρχικού Ιδεώδους ως αυτοθυσία προς ζωογονία του Οικουμενικού Θρόνου: «...εις την κορυφαίαν, λοιπόν, αυτήν ώραν σου και ώραν της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας, επιτελείς το πρώτο Σου λειτούργημα. Αναλαμβάνεις την υπάτην διακονίαν της και επικαλείσαι μυστικώς τα «υπέρ αίσθησιν και νουν», εις ενίσχυσίν Σου. Αλλά καλείσαι και υπ' αυτής, κατ' οφειλήν απαραίτητον, να μυσταγωγήσεις την ψυχήν Σου και να την εναρμόσεις προς το πανσέβαστον τούτο το κατεστημένον, το Οικουμενικόν Πατριαρχείον. Προς τον ίδιον προσανατολισμόν του, την ιδιάζουσαν ακτινοβολίαν του, το ιδικόν του ιδεώδες».

Ως πολυψηφιδωτό αχειροποίητο διασώζονται μέσα στον κτιστό και πεπερασμένο χωροχρόνο οι μορφές των χρυσοκεντημένων ή μαυροφορεμένων Πατριαρχών από τους οποίους άλλους ανέδειξε το Πατριαρχικό Ιδεώδες ως μεγίστους Θεολόγους και εμφιλόσοφους λογάδες, άλλους αραχνοϋφαντους ασκητές, ομολογητές, νηστευτές, εγκρατευτές και κοσμοκαλόγερους, άλλους πάλι μεγίστους οραματιστές και αρίστους οιακοστροφούς της ανά την υφήλιο Ορθοδοξίας και εξαιρέτως κάποιους ως αγίους, μάρτυρες και οσίους. Όλοι εσφράγισαν την εποχή τους και μεταλαμπάδευσαν το γνήσιο και απαραχάρακτο Πατριαρχικό Ιδεώδες που είναι η εν Χριστώ ζωή και αλήθεια, η Σταυραναστάσιμη εν Χριστώ μεταμόρφωση του ανθρώπου και του κόσμου παντός, και στους επιγενομένους. Και ουκ έστι και έσται τέλος... «ου τετέλεσται».

Στην αγιόλεκτη εκλογάδα και βυζαντινή και μεταβυζαντινή Δεσποτική Ιεραρχία των Πρωθηγουμένων του Μεγάλου Μοναστηριού ουδεμία μορφή Πατριάρχου χάνεται. Οι Πατριάρχες δεν χάνονται. Γίνονται «αοίδιμον πόμα». Ο κάθε Πατριάρχης είναι μία «Ιερότυπη Ιερογραφία» ωσάν να είναι οι «άγιοι εκτός εικονοστασίου». Οσμή ευωδίας πνευματικής αναδύεται από το μυστήριο που τους περιβάλλει καθώς επιμαρτυρεί ο Πέργης Ευάγγελος ότι: «όσο συμπληρώνουν στη ζωή τη μαρτυρία τους, γίνονται και πιο απόκοσμοι. Κι όσο «εντός των θείων αδύτων μυσταγωγείται η διάνοιά» τους. Μέχρι που μπαίνουν στην Πατριαρχική μεταμόρφωση. Μ' αυτήν που θα δώσουν λόγο στο Θεό... Σαν αγιώτατοι, με τη δική τους Θεόδοτη χάρη. Αυτή που την αποκτούν αυτότοκα με την κορύφωσή τους... ζουν μέσα σε μία θεόπληκτη ατμίδα. Κι εκτός από το συνδυασμα των ανθρωπειών, ακροώνται και το μόνουλο των υπομνήσεων των προκατόχων τους. Ακροώνται το μυστήριο, που τους φέρνει αντιμέτωπους με τους παλμούς των σφραγισμένων δωρεών...».

Όταν λοιπόν γίνεται αναφορά στους Πατριάρχες του Γένους είναι ωσάν αντηχήματα και εύλαλα αντίφωνα από τις «εμβοές» που άφησε το πέρασμά τους πάνω στην κλίμακα του Πατριαρχικού Θρόνου της Μεγάλης Εκκλησίας, διότι οι Πατριάρχες είναι η φωνή του Θρόνου τους και η πνοή, η ενσαρκωμένη υπόσταση του Θρόνου, εικόνα ικανή να προκαλέσει και δέος και πάθος. Ειδικά δε όταν πρόκειται για Πατριάρχη Πολίτη, ατόφιο Ρωμηό. Για Οικουμενικό Πατριάρχη Ρωμηό. Συγκλονίζει τα θεμέλια του νοός και συνταράσσει τα μύχια της καρδιάς η ακατάβλητη αντοχή του Θρόνου για την οποία ο Π. Παλαιολόγος εύστοχα γράφει: «κοιτάζεται ο Πατριάρχης με τους Ρωμηούς, κοιτάζονται και οι Ρωμηοί μεταξύ τους... Αντοχή που την έχει αυτό το Φανάρι». Και θα διερωτηθεί ο κοσμικός άνθρωπος με

την πεπερασμένη λογική: Πόθεν η αντοχή; Θα λάβει δε την απάντηση ότι η αντοχή αυτή είναι «Φως και Ανάστασις», όπως μοναδικά και ανεπανάληπτα σε ημέρα Πασχαλιάς διεκήρυττε ο αιόδιμος Χαλκηδόνης Μελίτων: «Και το φυλασσόμενον εδώ, εις αυτήν την Μεγάλην Εκκλησίαν, φως της Αναστάσεως και της Ορθοδόξου χριστιανικής πίστεως, είναι ένα φως δυνάμεως, ένα φως δυναμικόν... και όταν το έλαιον αυτό δεν ήτο αρκετόν διά να συντηρήση το φως αυτό, τότε προσετίθεντο τα δάκρυα της δοκιμασίας και το αίμα της Μαρτυρίας. Αυτό το φως είναι ένα φως αντοχής...

Εάν ήλθατε εδώ, διά να λάβητε εντεύθεν κάτι ολιγώτερον από φως, δεν έχομεν να σας δώσωμεν. Έχομεν φως και περισσότερον φως. Εάν ήλθατε εδώ, διά να ίδητε κάτι ολιγώτερον από Ανάστασιν, δεν υπάρχει. Εδώ υπάρχει Ανάστασις. Εάν υπάρχουν σταυροί και εάν υπάρχουν σκότη, αυτά είναι δι' ημάς. Διά σας υπάρχουν: Φως και Ανάστασις».

Στην επιβίωση και αντοχή του Πατριαρχικού Ιδεώδους επαληθεύεται το του Χαλκηδόνης Μελίτωνος απόφθευγμα ότι: «Το Φανάριον είναι η τέχνη του να εξάγη τις εκ των χειρίστων δεδομένων το άριστον δυνατόν».

Η εφύμνιος κατακλείδα στο «Πατριαρχικόν Ιδεώδες» ανήκει αξιοχρέως στον εμφιλόσοφο του Φαναρίου, τον Πέργης Ευάγγελο για να μας ανυψώσει «έως τρίτου ουρανού» αποφθεγγόμενος ρήματα ζωής και αληθείας: «Έτσι ταίριαζε πάντοτε στη Ρωμηοσύνη. Νάχει έναν ανύστακτο ανάμεσά της. Έναν Προ-καθήμενο. Ούτε ουράνιο, ούτε και ισοπεδωμένο επίγειο. Ένα μεταξύ ουρανού και γης τω πνεύματι, που πίσω από την ανεωγμένη πύλη του, να μας βλέπει και να μας ακούει. Και εμείς να τον βλέπουμε και να τον ακούμε. Μαζί να συντάσσουμε το αντίφωνο των πρεσβειών του στη θεία δύναμη. Και μαζί να εκτελούμε τη θητεία που μας όρισε η Θεία Πρόνοια σ' αυτή την Πόλη. Με τη δυνατότητα της επιβίωσης εν τη συνυπάρξει...

Μέσα στον ιερό κώδικα της Ορθοδοξίας όλοι οι Προκαθήμενοι της Μεγάλης Εκκλησίας είναι κι από μία ιερογραφία. Όλοι κι από ένας θέλγων παλμός. Ουσιαστικά ενσωματωμένοι μέσα στο ιερό θυσιαστήριο της Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Και όλοι ιεροκόσμητοι... χαρισματούχοι οι περισσότεροι, υπηρέτησαν με το ολοκλήρωμά τους το θέλημα του Θεού. Μα στέκομαι ιδιαίτερα και στους χαρίσιους και χαριστικούς. Αυτούς τους κλητούς της χάρης που σφραγίζουν τη θητεία τους με την αγαθωσύνη τους...».

Στους δε επιγενομένους ιεροφύλακες του Πατριαρχικού Ιδεώδους, καθώς και στα «εγγύς και μακράν» περιπόθητα και πολυπόθητα τέκνα του μαρτυρικού και εσταυρωμένου Φαναρίου προσήκει η του αιοδίου εν Πατριάρχαις Φωτίου του Β' (1929-1935) ρήση: «Ω φίλοι, οράτε, μηδείς υμάς χωρίσει από της αγάπης του μυστηρίου αυτού του Θρόνου».